2027

Odemykáme kostel

svaté Kateřiny Alexandrijské

Kostel stojí ve Vlastibořicích téměř sedm set let a spolu s nedalekou zvonicí provázel desítky generací vlastibořických farníků, hospodářů, řemeslníků i místní šlechty. Nástěnný kalendář zachycuje dvanáct zastavení u detailů, ve kterých se zrcadlí staletí práce, víry i stop lidských rukou. Každý měsíc otevírá jeden konkrétní fragment kostela či zvonice a odhaluje souvislosti, jež běžnému návštěvníkovi mohou zůstat skryté.

NÁSTĚNNÝ KALENDÁŘ OBCE VLASTIBOŘICE

Leden 2027

Průčelí kostela svaté Kateřiny Alexandrijské

HMOTA

Vlastibořický kostel svaté Kateřiny Alexandrijské tvoří se sousední dřevěnou zvonicí vzácně dochovaný sakrální celek. První písemná zmínka o kostele pochází z roku 1344, jádro stavby s kamenným oltářním stolem je však ještě staršího původu. Dnešní tvář kostela určila pozdně barokní přestavba z poloviny 18. století a pozdější úpravy pod patronátem sychrovských Rohanů.

LIDÉ

Jako farní kostel byl chrám po staletí duchovním i společenským středobodem širokého okolí, kam lidé z přilehlých vsí a samot docházeli polními cestami ke křtům, svatbám i bohoslužbám a u jehož zdi nacházeli na posvěceném hřbitově místo posledního odpočinku.

KOSTEL BEZ VĚŽE

Při pohledu na průčelí zaujme nezvyklá silueta – kostelu chybí zděná zvonová věž, kterou podle dochovaných pramenů zřejmě nikdy neměl. Místní stavitelé proto zvony zavěsili do samostatné dřevěné zvonice hned u hřbitovní zdi. Vznikla tak malebná dvojice staveb, která se stala symbolem obce a dostala se i do jejího oficiálního znaku a vlajky.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
				1 Nový rok · státní svátek	2 Karina	3 Radmila
4 Diana	5 Dalimil	6 Tři králové	7 Vilma	8 Čestmír	9 Vladan	10 Břetislav
11 Bohdana	12 Pravoslav	13 Edita	14 Radovan	15 Alice	16 Ctirad	17 Drahoslav
18 Vladislav	19 Doubravka	20 Ilona	21 Běla	22 Slavomír	23 Zdeněk	24 Milena
25 Miloš	26 Zora	27 Ingrid	28 Otýlie	29 Zdislava	30 Robin	31 Marika

Únor 2027

Tesařská signatura na trámu zvonice (1844)

Detail tesaného letopočtu v ozdobně vykrajované kartuši na nosném trámu zvonice se stopami ručního opracování tesařskými nástroji.

HMOTA

V trámoví samostatně stojící dřevěné zvonice se ukrývá tichý vzkaz řemeslníků – letopočet 1844, vysekaný do ozdobné kartuše na jednom z masivních nosných trámů. Zvonice je písemně doložena již v inventáři z roku 1632, roku 1671 prošla velkou opravou a celkovou obnovou roku 1762. Zářez „18 | 44" dokládá údržbu a citlivou výměnu dožilých prvků v polovině 19. století.

LIDÉ

Tesařská značka je projevem hrdosti venkovských mistrů sekery a dláta. Dřevěná zvonice vyžadovala stálou péči místních tesařů. Jménem známe Jana mladšího Robynka z Letařovic, který ji roku 1671 se dvěma tovaryši „vyzdvihl" a pokryl novým šindelem. Díky fortelu takových mistrů stojí tato dominanta širokého okolí pevně na svém místě už téměř čtyři sta let.

ŠTENÝŘOVÁ KONSTRUKCE BEZ ŠROUBŮ

Vlastibořická zvonice reprezentuje takzvaný štenýřový typ (z německého Ständer – sloup). Stabilitu nezajišťují obvodové stěny, ale vnitřní soustava svislých sloupů (štenýřů). Tento systém spolehlivě odvádí obrovské dynamické rázy rozhoupaných těžkých zvonů přímo do základů, aniž by poškozoval vnější roubení. Vše bylo spojováno tesařskými vazbami a dubovými kolíky bez kovových šroubů.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
1 Hynek	2 Nela - Hromnice	3 Blažej	4 Jarmila	5 Dobromila	6 Vanda	7 Veronika
8 Milada	9 Apolena	10 Mojmír	11 Božena	12 Slavěna	13 Věnceslav	14 Valentýn
15 Jiřina	16 Ljuba	17 Miloslava	18 Gizela	19 Patrik	20 Oldřich	21 Lenka
22 Petr	23 Svatopluk	24 Matěj	25 Liliana	26 Dorota	27 Alexandr	28 Lumír

Březen 2027

Křížová cesta v kostelní lodi (2006)

HMOTA
Stěny kostelní lodi zdobí soubor čtrnácti zastavení křížové cesty z roku 2006. Moderní desková plátna v jednoduchých tmavých rámech vnášejí do historického barokního prostoru neotřelý výtvarný jazyk, plošnou stylizaci a čisté barevné tóny, které přirozeně korespondují se střízlivou architekturou vesnického kostela.

LIDÉ
Křížová cesta vznikla jako společný projekt patnácti studentů kvinty a sexty Gymnázia a SOŠPg Jeronýmova v Liberci pod vedením jejich pedagogů. Mladí tvůrci ztvárnili pašijový příběh s osobním zaujetím a vytvořili citlivý mezigenerační most mezi moderním vnímáním světa a staletou křesťanskou tradicí.

ZACHRÁNA BUŠKOVÝCH ŘEZEB
Dnešní plátna nahradila původní, mimořádně hodnotnou křížovou cestu tvořenou dřevořezbami bratří Dominika a Konstantina Buškových ze slavné sychrovské řezbářské rodiny z Husy. Z obav před odcizením byl tento cenný reliéfní soubor odvezen a bezpečně uložen v depozitáři litoměřického biskupství; studentské práce tak zaplnily prázdné zdi chrámu.

Deskové obrazy křížové cesty v kostelní lodi barevně ztvárňují pašijové výjevy moderní malířskou zkratkou.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
1 Bedřich	2 Anežka	3 Kamil	4 Stela	5 Kazimír	6 Miroslav	7 Tomáš
8 Gabriela	9 Františka	10 Viktorie	11 Anděla	12 Řehoř	13 Růžena	14 Rút, Matylda
15 Ida	16 Elena, Herbert	17 Vlastimil	18 Eduard	19 Josef	20 Světlana	21 Radek
22 Leona	23 Ivona	24 Gabriel	25 Marián	26 Emanuel · Velký pátek	27 Drita	28 Soňa · Velikonoční neděle
29 Taťána · Velikonoční pondělí	30 Arnošt	31 Kvido				

Duben 2027

Erb knížecího rodu Rohanů nad portálem

HMOTA
Nad vstupním portálem kostela je umístěný kamenný znak francouzského rodu Rohanů. Reliéf zobrazuje polcený štít položený na knížecím plášti, podpíraný dvěma lvy coby štítonoši. Pravé pole nese devět zlatých rout – starý symbol Rohanů, levé pole je poseto hermelínovými ocásky, připomínajícími svazek s vévody Bretaňskými.

LIDÉ
Rohanové, kteří uprchli před francouzskou revolucí do habsburské monarchie, koupili v roce 1820 panství Svijany, k němuž Vlastibořice patřily, a spojili je se svým Sychrovem. Jako patroni kostela se starali o jeho údržbu a rozkvět okolí. Pod štítem se vine rodové heslo: „Potius mori quam foedari" (Raději zemřít nežli zradit čest).

EMIGRANTI PŘED GILOTINOU
Podoba znaku na kostele přesně odpovídá potvrzení erbu, které Rohanům udělil císař František I. v roce 1808. Rohanové byli francouzskými princi královské krve (princes étrangers). Přestože hlavě rodu Charlesi Alainovi de Rohan vyměřil Napoleon v nepřítomnosti trest smrti, rodina v Čechách zapustila hluboké kořeny a přivedla sychrovské panství k hospodářskému i kulturnímu rozkvětu.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
			1 Hugo	2 Erika	3 Richard	4 Ivana
5 Miroslava	6 Vendula	7 Heřman, Hermína	8 Ema	9 Dušan	10 Darja	11 Izabela
12 Julius	13 Aleš	14 Vincenc	15 Anastázie	16 Irena	17 Rudolf	18 Valérie
19 Rostislav	20 Marcela	21 Alexandra	22 Evženie	23 Vojtěch	24 Jiří	25 Marek
26 Oto	27 Jaroslav	28 Vlastislav	29 Robert	30 Blahoslav		

Květen 2027

Kůr, varhany a hudební paměť obce

NEMOTA
Na dřevěném kůru stojí malé jednomanuálové mechanické varhany, představující doklad skromného venkovského nástroje. Dnes už v kostele nezní – nástroj je dlouhodobě nefunkční a jeho původní měchy jsou uloženy na půdě kostela. V prostoru kůru varhany doplňuje staré pianino, které sem bylo přeneseno po uzavření místní školy.

LIDÉ
Kůr byl místem, kde se prolínal zpěv se vzděláváním dětí. Vlastibořická škola, písemně doložená již roku 1624, ukončila činnost až roku 1981 – po téměř čtyřech stoletích. Generace učitelů a dětí, které u nástrojů zpívaly, vtiskly místu emotivní stopu vesnické sounáležitosti.

ŽIVÁ TRADICE V OHROŽENÍ
Dlouholetý administrátor farnosti potvrdil, že za více než dvacet let svého působení tyto varhany nikdy hrát neslyšel. Dva nástroje na kůru – kostelní varhany a školní pianino – vedle sebe vytvářejí jedinečnou tichou památku komunitního života, duchovní hudby a venkovského školství.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
					1 Svátek práce · státní svátek	2 Zikmund
3 Alexej	4 Květoslav	5 Klaudie	6 Radoslav	7 Stanislav	8 Den vítězství · státní svátek	9 Ctibor
10 Blažena	11 Svatava	12 Pankrác	13 Servác	14 Bonifác	15 Žofie	16 Přemysl
17 Aneta	18 Natálie	19 Ivo	20 Zbyšek	21 Monika	22 Emil	23 Vladimír
24 Jana	25 Viola	26 Filip	27 Valdemar	28 Vilém	29 Maximián	30 Ferdinand
31 Kamila						

Červen 2027

Kamenný oltářní stůl za hlavním oltářem

HMOTA

V úzkém prostoru kněžiště za hlavním oltářem vystupuje z podlahy mohutný pískovcový blok se zaoblenou hranou – původní středověký oltářní stůl (menza). Představuje nejstarší dochovaný stavební horizont chrámu, jehož existence je písemně zachycena již k roku 1344.

LIDÉ

Podle církevních pravidel nesměl být posvěcený oltářní kámen nikdy zničen ani vyhozen. Když byl v 18. století pořizován nový pozdně barokní oltář s obrazem svaté Kateřiny, stavitelé jeho dřevěnou konstrukci vztyčili přímo na tuto středověkou pískovcovou základnu, čímž zachovali kontinuitu modliteb mnoha generací.

ZÁCHRANA RODOVÉ PAMĚTI

Tento skrytý prostor se v 18. století stal útočištěm pro renesanční náhrobníky šlechtického rodu Kyjů z Kyjova (von Kyaw). Náhrobní desky původně ležely v dlažbě před oltářem; aby však nebyly zcela zničeny chůzí věřících, byly vyzvednuty a zazděny sem, k nejposvátnějšímu základu kostela.

Kdo byla tajemná dáma na sešlapaném náhrobníku za oltářem, odhalíme v červencovém zastavení.

KYJED

Úzký průchod za hlavním barokním oltářem s masivním pískovcovým blokem středověkého oltářního stolu a renesančními náhrobníky osazenými ve stěně.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
	1 Laura	2 Jarmil	3 Tamara	4 Dalibor	5 Dobroslav	6 Norbert
7 Iveta, Slavoj	8 Medard	9 Stanislava	10 Gita	11 Bruno	12 Antonie	13 Antonín
14 Roland	15 Vít	16 Zbyněk	17 Adolf	18 Milan	19 Leoš	20 Květa
21 Alois	22 Pavla	23 Zdeňka	24 Jan	25 Ivan	26 Adriana	27 Ladislav
28 Luboslr	29 Petr a Pavel	30 Šárka				

Červenec 2027

Zahlazená tvář ženského náhrobníku (1580)

HMOTA

V závěru presbytáře za hlavním oltářem je do zdi zasazen pískovcový náhrobník ženy, jejíž tvář i nápisy kolem téměř úplně setřel čas. Reliéf zachycuje šlechtičnu v renesančním splývavém rouchu se sepjatýma rukama. Původně byl tento kámen položen v dlažbě kostela před oltářem, kde po něm po více než dvě století procházeli věřící. Tisíce kroků obrousily kámen natolik, že z obvodového nápisu zbyla pouhá torza: „… 1580 W PATEK PO SWAT. BARTOLOMEGI VMRZELA VROZENA…"

LIDÉ

Náhrobník patří choti Jana (Johanna) Kyje z Kyjova, pána na Vlastibořicích. Z dochovaného zlomku textu plyne shodný den úmrtí obou manželů – pátek po svátku sv. Bartoloměje roku 1580 (26. srpna 1580). Podle rodové kroniky zemřeli manželé v tentýž den, nejspíš oba na mor.

PAMÁTKA ZACHRÁNĚNÁ PŘED ZNIČENÍM

Teprve v 18. století při stavbě nového barokního oltáře byly obě poškozené náhrobní desky manželů z podlahy vyzdviženy a druhotně zazděny do kouta za oltářní stěnou. Tento pietní krok zabránil jejich úplnému sešlapání a uchoval svědectví o renesančních protestantských držitelích obce.

Příběh manžela vladyky Jana a habrského rodu pánů z Kyjova rozvíjí srpnové zastavení.

NÁHLED

V měkkém světle za hlavním oltářem jsou patrné obrysy ženské postavy v dlouhém splývavém rouchu s vyhlazenou tváří, vedle níž je osazen dětský náhrobník.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
			1 Jaroslava	2 Patricie	3 Radomír	4 Prokop
5 Cyril a Metoděj - státní svátek	6 Mistr Jan Hus - státní svátek	7 Bohuslava	8 Nora	9 Drahoslava	10 Libuše, Amálie	11 Olga
12 Bořek	13 Markéta	14 Karolína	15 Jindřich	16 Luboš	17 Martina	18 Drahomíra
19 Čeněk	20 Ilja	21 Vítězslav	22 Magdaléna	23 Libor	24 Kristýna	25 Jakub
26 Anna	27 Věroslav	28 Viktor	29 Marta	30 Bořivoj	31 Ignác	

Srpen 2027

Renesanční náhrobník Jana Kyje z Kyjova († 1580)

HMOTA

V závěru presbytáře za dřevěnou architekturou hlavního oltáře je do zdi vsazen pískovcový náhrobník vladyky Jana (Johanna) von Kyaw. Deska zobrazuje šlechtice ve zbroji a renesančním okruží, s rukou na štítu s rodovým erbem a druhou na jílci meče, pod obloukem edikuly, lemovanou hluboce tesanou majuskulou: „LETA 1580 W PATEK PO SWATEM BARTOLOMEGI VMRZEL GEST VROZENY PAN IAN KEG Z KYGOWA A…“ Kámen původně ležel v dlažbě před oltářem; do bezpečí za oltářní stěnu byl druhotně přenesen v 18. století.

LIDÉ

Tesaný letopočet odpovídá přesně pátku 26. srpna 1580. Ačkoliv rod pánů z Kyjova pocházel z Horní Lužice, zdejší větev přijala češtinu za svůj přirozený jazyk. Česky nechal vladyka Jan vytesat svůj epitaf a v českém jazyce vydával listiny i jeho syn Albrecht, když o rok později propouštěl ze svazku svého poddaného.

DVOJÍ ZTRÁTA V JEDINÝ DEN

Rodová kronika i vedlejší sešlapaná deska dokládají, že Janova manželka zemřela v tentýž den. Oba manželé nejspíš podlehli moru. Náhrobník tak není pouhou oslavou vrchnosti, ale trvalou památkou rodinné tragédie.

K osudu dvou předčasně zesnulých dcerek Rudolfa von Kyaw, Kathariny a Marie Rosiny, se vrátíme v dušičkovém listopadovém zastavení.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
						1 Oskar
2 Gustav	3 Miluše	4 Dominik	5 Kristián	6 Oldřiška	7 Lada	8 Soběslav
9 Roman	10 Vavřinec	11 Zuzana	12 Klára	13 Alena	14 Alan	15 Hana
16 Jáchym	17 Petra	18 Helena	19 Ludvík	20 Bernard	21 Johana	22 Bohuslav
23 Sandra	24 Bartoloměj	25 Radim	26 Luděk	27 Otakar	28 Augustýn	29 Evelína
30 Vladěna	31 Pavlína					

Září 2027

Zvon svatého Václava ve zvonici

HMOTA

V trámovi dřevěné zvonice visí nejstarší dochovaný předmět Vlastibořic – pozdně gotický zvon sv. Václava z 2. poloviny 15. či počátku 16. století (dolní průměr 81,5 cm, výška 65,5 cm). Horní okraj zdobí staročeský nápis v gotické minuskuli: „pane boze bud snami twe pomocy zadame by se smylowal nadnamy pane kryste narozeni".

LIDÉ

Zvonice původně nesla tři zvony. Zkázu přinesly obě světové války a jejich zabavení: v první válce padl za oběť velký barokní zvon sv. Kateřina od pražského zvonaře Valentina Lissacka z let 1739–1740, ve druhé i zvony z roku 1927. Zvon sv. Václava byl pro svou výjimečnou hodnotu zařazen do nejvyšší památkové ochrany a jako jediný unikl roztavení na zbraně.

ZÁCHRANA DÍKY HISTORICKÉMU OMYLU

Vlastibořice měly štěstí na zvony i ve střešní vížce kostela. Zdejší farář za 2. světové války přesvědčil rekviziční válečnou komisi, že tamní menší zvon sv. Jiří pochází z 12. století (odkazem na starší domněnku historika J. V. Šimáka), ačkoliv byl odlit až na počátku 18. století. Zvon sv. Václava ve zvonici tak přežil díky skutečnému stáří, zatímco zvon v kostele zachránil historický omyl.

NÁHLED

Detail bronzového těla zvonu v trámové zvonici se zelenavou patinou, reliéfní postavou sv. Václava v gotické edikule a pásem gotické minuskuly lemujícím vrchol zvonu.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
		1 Linda, Samuel	2 Adéla	3 Bronislav	4 Jindřiška	5 Boris
6 Boleslav	7 Regina	8 Mariana	9 Daniela	10 Irma	11 Denisa	12 Marie
13 Lubor	14 Radka	15 Jolana	16 Ludmila	17 Nadějda	18 Kryštof	19 Zita
20 Oleg	21 Matouš	22 Darina	23 Berta	24 Jaromír	25 Zlata	26 Andrea
27 Jonáš	28 Václav - státní svátek	29 Michal	30 Jeroným			

Říjen 2027

Oltářní obraz svaté Kateřiny Alexandrijské

HMOTA

Hlavnímu oltáři dominuje velký obraz patronky chrámu, svaté Kateřiny Alexandrijské. Učená křesťanská dcera místního vládce je zobrazena v královských šatech s korunkou na hlavě, v pravé ruce drží palmovou ratolest a v levé popravčí kolo. U jejích nohou leží meč. Plátno tvoří ústřední duchovní i kompoziční bod prostoru pro kněží a navazuje na středověké zasvěcení doložené k roku 1352.

LIDÉ

Příběh se odehrává kolem roku 305 v egyptské Alexandrii, druhém největším městě Římské říše. Šlo o střet dvou náboženských světů: římského polyteismu a rodícího se křesťanství. Podle legendy římský císař povolal padesát nejmoudřejších pohanských mudrců, aby křesťanskou víru Kateřiny vyvrátili, ta je však svou logikou a výmluvností přesvědčila. Za to byla odsouzena k drastické smrti v kole s železnými hřeby. Když se stroj zázračně sám rozlomil, byla stata mečem.

PATRONKA UČENCŮ I ŘEMESLNÍKŮ

Díky svému vítězství v učené disputaci se svatá Kateřina stala patronkou univerzit a studentů. Atribut rozlámaného kola z ní současně učinil ochránkyni všech řemesel pracujících s koly a soukolími – kolářů či mlynářů. Její svátek připadá na 25. listopadu.

NAHLED

Detail olejomalby patronky chrámu na hlavním oltáři se zaměřením na tradiční atributy světice – korunku, rozlomené popravčí kolo, meč u nohou a palmovou ratolest mučednictví.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
				1 Igor	2 Olivie, Oliver	3 Bohumil
4 František	5 Eliška	6 Hanuš	7 Justýna	8 Věra	9 Štefan, Sára	10 Marina
11 Andrej	12 Marcel	13 Renáta	14 Agáta	15 Tereza	16 Havel	17 Hedvika
18 Lukáš	19 Michaela	20 Vendelín	21 Brigita	22 Sabina	23 Teodor	24 Nina
25 Beata	26 Erik	27 Šarlota, Zoe	28 Den vzniku ČSR : státní svátek	29 Silvie	30 Tadeáš	31 Štěpánka

Listopad 2027

Křehkost lidského života: Náhrobník malé Kathariny (1616)

SMRT

V přítmí za hlavním oltářem se nachází výjimečný pískovcový náhrobník z roku 1616. Patří teprve dvoudenní holčičce Katharině, dceři Rudolfa von Kyaw na Albrechticích a jeho choti. Plastika představuje novorozeně v dobovém oděvu dospělých s bohatým límcem a čepečkem ozdobeným křížkem. V drobných rukou svírá kytičku polních květů – tradiční symbol křehkosti a pomíjivosti života.

LIDÉ

Obvod desky lemuje německý nápis v novogotické fraktuře s přesným datem úmrtí 15. listopadu 1616: „…liebes Töchterlein Katharina ihres alt. 2 tag in gott…" (v překladu: „…milovaná dcerka Kateřina, ve věku dvou dnů v Bohu [zesnulá]…"). Pod nožkami dítěte je vytesán verš v němčině z Markova evangelia v překladu: „Nechte děti jiti ke mně a nebraňte jim, neboť takovýchť jest království Boží." Pro luteránské rodiče to byl hluboký projev víry v Boží milost těsně předtím, než rodina musela po Bílé hoře odejít do exilu.

VENKOVSKÁ NÁHROBNÍ RARITA

Dětské figurální náhrobky ze 17. století jsou na českém venkově naprostou výjimkou; nákladné tesání kamenných epitafů bylo výsadou dospělých hlav rodů. Ve Vlastibořicích se však nachází hned dva: o tři roky později nechal Rudolf zhotovit vedlejší náhrobník pro mladší dcerku Marii Rosinu († 1619), jehož reliéf byl bohužel na jedné straně poškozen.

Detail figurálního náhrobníku novorozené holčičky zalitý šikmým světlem; jemná plastika obličeje v čepci, skládané renesanční okruží, sepjaté ruce držící polní květy a tesaný nápis.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
1 Felix	2 Památka zesnulých	3 Hubert	4 Karel	5 Miriam	6 Liběna	7 Saskie
8 Bohumír	9 Bohdan	10 Evžen	11 Martin	12 Benedikt	13 Tibor	14 Sáva
15 Leopold	16 Otmar	17 Mahulena · Den boje za svobodu a demokracii	18 Romana	19 Alžběta	20 Nikola	21 Albert
22 Cecilie	23 Klement	24 Emilie	25 Kateřina	26 Artur	27 Xenie	28 René
29 Zina	30 Ondřej					

Prosinec 2027

Okenní vitráž a adventní světlo

SYMBOLIKA BAREV A TVARŮ

V závěru roku vnáší nízké slunce do ztišeného kostela hru světel a stínů. Paprsky procházející barevnými skly s křesťanskou symbolikou proměňují prostor v místo klidu a duchovní přípravy na vánoční svátky.

Okenní otvor v presbytáři vyplňuje rastr kosočtverečných čirých tabulek spojených olověnými pásky, doplněný svislým pruhem barevných geometrických a rostlinných ornamentů.

Jetelový kříž v kruhovém terčíku spojuje symbol Kristovy oběti s dogmatem o Nejsvětější Trojici. Fialová barva je symbolem adventního ztišení a pokání. Kruhové terčíky s kapkovitými poli připomínající tvarem plaménky symbolizují věčný pohyb. Kontrast modrých a žlutých skel představuje pronikání Božího světla a slávy (žlutá) skrze nebeskou klenbu (modrá) do pozemského světa.

MAFED

Paprsky nízkého zimního slunce pronikají vysokým oknem kněžiště a na bílých zdech rozehrávají geometrickou hru světel a stínů olověné vitráže.

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
		1 Iva	2 Blanka	3 Svatoslav	4 Barbora	5 Jitka
6 Mikuláš	7 Ambrož, Benjamin	8 Květoslava	9 Vratislav	10 Julie	11 Dana	12 Simona
13 Lucie	14 Lýdie	15 Radana, Radan	16 Albína	17 Daniel	18 Miloslav	19 Ester
20 Dagmar	21 Natálie	22 Šimon	23 Vlasta	24 Adam a Eva - Štědrý den	25 1. svátek vánoční	26 Štěpán - 2. svátek vánoční
27 Žaneta	28 Bohumila	29 Judita	30 David	31 Silvestr		

Odemykáme kostel

svaté Kateřiny Alexandrijské ve Vlastibořicích

TIRÁŽ

Název	Odemykáme kostel svaté Kateřiny Alexandrijské ve Vlastibořicích
Vydavatel	Obec Vlastibořice
Autorský tým a texty	Mgr. Lucie Koutníková, Dušan Koutník
Fotografie	Archiv autorů
Redakční a stylistická spolupráce	S využitím velkých jazykových modelů Gemini (Google) a Claude (Anthropic)

Vydáno ve Vlastibořicích v listopadu 2026 nákladem Obce Vlastibořice.

Všechna práva vyhrazena.

ODBORNÁ LITERATURA A PRAMENY

ŠIMÁK, Josef Vítězslav. *Soupis památek historických a uměleckých v politickém okresu Turnovském.* Praha: Archaeologická komisse při České akademii císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, 1909. Sv. 28, s. 245–248 (heslo Vlastibořice – Kostel sv. Kateřiny a zvonice).

LOUDA, Oldřich. *Paměti obce Vlastibořic* [online]. Elektronické vydání. Vlastibořice: Obec Vlastibořice, 2026 [cit. 2026-11-04]. Dostupné z: www.vlastiborice.cz. Psáno 2001–2003.

SKALA, Harald. *Vlastibořice a rod Kyaw.* Výtah z rodové kroniky J. R. von Kyaw (Lipsko, 1870). Obercunnersdorf, 2026. Strojopis.

GENUS.CZ. *Vlastibořický kostel svaté Kateřiny: tichý svědek staletí pod ochranou Rohaná.* Regionální publicistický článek o historii kostela a záchraně Buškových reliéfů, 2020.

Přispěvatelé Wikipedie. *Kostel svaté Kateřiny (Vlastibořice)* [online]. Wikipedie: Otevřená encyklopedie, c2025. Datum poslední revize 2. 11. 2025, 14:08 UTC, [citováno 1. 10. 2026]. Heslo dostupné v archivu české Wikipedie (identifikace revize: 25352067).